

[Ole Henriksen]

Noget tyder på, at vi har forladt de frie forhandlinger. Man kan lige så godt sige rent ud, at det vil man ikke have mere, man vil kun have statsdirigerede overenskomster, og derfor vil man gribe ind hver gang der er udsigt til den mindste form for konflikt på arbejdsmarkedet. Det er og bliver udemokratisk, og så kan man sige heroppefra, at det er det modsatte. Vi mener bestemt, at det er udemokratisk.

Med disse bemærkninger skal jeg, som jeg sagde i min indledning, meddele, at SF vil stemme for de ændringsforslag, som ligger her ved anden behandling, men vi vil stemme imod forslagene ved tredje behandling.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke kaste mig ud i den diskussion, hr. Bjørn Elmquist lægger op til, om, hvorvidt dette er et diktat, eller hvad det er. Den diskussion lader jeg andre om.

Jeg vil gøre hr. Bjørn Elmquist opmærksom på en anden ting, og det er, at en kendt dansk sanger har lavet en udmærket sang, som ender med ordene: »Han undrer sig egentlig på, om de fleste er de kloge eller de bare er de fleste.« I denne sammenhæng er jeg i hvert fald ikke i tvivl om, hvad jeg vil mene, efter at have siddet i flere døgn i arbejdsmarkedsudvalget.

I den forbindelse vil jeg godt sige, at nogen form for mindretalsbeskyttelse har der ikke været tale om at man kunne putte ind i noget af det her. Mindretalsbeskyttelsen ligger i en helt anden lovgivning herinde. Den ligger i den lovgivning, der omhandler, hvor meget man kan sætte priserne op. Der har man godt kunnet finde ud af at lave lovgivningen sådan, at den ikke blev for hård over for dem, der skulle sætte priserne.

Det lovforslag, jeg skal sige lidt om, er det, der hedder nr. L 207, og som omhandler tilskuddet til arbejdsgivernes betaling af arbejdsmarkedsbidrag. Det lovforslag vedrører som bekendt Lønmodtagernes Garantifond, Arbejdsgivernes Elevrefusion, arbejdsskade- og invalidepensionsbidrag, arbejdsmarkedsuddannelsesfonden og arbejdsløshedsdagpengene.

Det har såmænd været nødvendigt i den lovtæst at lave en bestemmelse, der siger, at tilskuddet ikke må blive større end det, arbejdsgiverne rent faktisk skal af med. Det

siger noget om, hvordan det lovforslag er skruet sammen, at man er nødt til at skrive sådan noget.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at under udvalgsarbejdet har vi fået tal frem, der viser, hvordan Danmark bruger dette sociale arbejdsgiversystem i forhold til andre lande, og hvor meget arbejdsgiverne egentlig betaler til den slags ting. Jeg kan nævne lande som USA, Vesttyskland, Holland, Belgien, Sverige, Italien, Frankrig og England, hvor det, arbejdsgiverne betaler til de sociale ordninger, ligger milevidt højere. I de fleste lande ligger det oppe omkring 40-50 pct. Hvad ligger Danmark på? Vi ligger på 18,4 pct. Med det lovforslag, der nu bliver vedtaget af flertallet, har man altså måttet sikre sig, at arbejdsgiverne ikke ligefrem fik penge tilbage, så de kom under nul. Sådan ser den lov ud.

Må jeg ikke have lov til at sige til det radikale venstre, som lægger navn til dette, at jeg tror, det var i 1982, vi havde den sidste store ændring med dagpengereformen, hvor der blev lagt et klækkeligt bidrag på arbejdsgivernes tilskud til arbejdsløshedsdagpengene. Det var rimeligt, og det roste vi de radikale for midt i al jammeren over, at det nu også blev dyrere for lønmodtagerne, og ikke mindst over, at der var nogle, der fik mindre i arbejdsløshedsdagpenge efter vedtagelsen af den lov. Vi roste det radikale venstre, fordi de dog kunne indse, at arbejdsgiverbidraget var for lavt.

Og hvad ser vi så nu? Ikke ret længe efter, at de kunne kippe med flaget, fordi de dog havde fået det igennem, sælger de det i en lov, der sammen med en anden lov betyder, at af de 2 pct., lønmodtagerne kan få ved overenskomsterne det kommende år, får arbejdsgiverne de 1,5 pct. tilbage. Sådan handler man hos det radikale venstre.

Men det morsomste er dog, at det har været det radikale venstre meget magtpåliggende at fortælle os alle sammen i betænkningssbidraget og i øvrigt, at man sandelig ikke vil være med til at give dette tilskud længere end til 1. januar 1987.

Så har vi selvfølgelig forsøgt at få at vide: ja men hvordan skal de 2,4 mia kr. så finansieres efter 1987? Og det kan vi altså ikke få spor at vide om. Vi har haft finansministeren i samråd. Vi har haft skatteministerens i samråd. Vi har haft arbejdsministeren i samråd.